

לבל תעיפם רוח קלילה ביותר ואפילו לדבר אסור היה לנו שעה שהיינו מקיפים אותו ומסתכלים בחיתוך הפסיסים הזהובים-דקיקים, בהם היה מעטר את גב הספר. מה יפות היו האותיות הזהבהבות על גבי הכריכה התכולה.

אך נחזור ליליץ. כאמור, הוזמן אבא לנהל בית-ספר עברי. לכאורה, צריך היה דבר זה להניח דעתו, מה גם שהיתה בעיר תנועת חובבי-ציון, דבר שבלי ספק היה קרוב ללבו. אך כנראה לא די היה לו בכך והוא נמשך לעלות ארצה.

בשנת 1903 כשחזר אוסישקין מביקורו בארץ-ישראל, בִּדְרוּ מהקונגרס הציוני בבזל — נסע אבא אליו ליקטרי-נוסלב, לשמוע על הארץ ועל האפשרות לעלות אליה. אגב, למסע זה לקח עמו את בכורו יהודה בן החמש, למען יתבשם גם הוא מרוחה של ארץ-ישראל.

ואז החלו, בעזרת הועד של חובבי-ציון באודיסה, הגישושים אחר מקום עבודה בארץ-ישראל. התשובה לא איחרה לבוא: יש משרת מורה בחדרה. בלי כל פקפוקים והיסוסים, בלי שאלות וחקירות על המקום וטיבו — נתקבלה ההצעה וכמעט הוחל בהכנות לעליה. אולם, מתוך חליפת המכת-בים בין אבא לאוסישקין, מתברר שהמשרה לא היתה כל-כך מובטחת. לחדרה הוזמן מורה שהיה כאן בארץ ולאבא הוצעה עבודה בקסטינה. מובן מאליו שגם הצעה זו נתקבלה ללא היסוס ודחיה ואמנם הובילתנו אל ארץ-ישראל.